

ஜேனி ரீட்

நம்பி- கதைதயின் பகட்டான காட்சி

ஜேனி ரீட் அமெரிக்க அணிக்காக விளையாடும் ஓர் அமெரிக்க சாப்ப்பால் ஆட்டக்காரர். மூன்று சகோதரிகளில் இளையவர், ஆனால் பிரபல சாப்ப்பால் வீரர், ஜேனி ஒரு தொழில்முறை அமெரிக்க பேஸ்பால் வீரரை மணந்தார், அவர் விளையாட்டு மீதான தனது அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார். பெண்கள் விளையாட்டில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும், நற்செய்தியை உலகத்துடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே அவரது குறிக்கோள்.

வளரும் போது, நான் ஒருபோதும் தனித்துவமான வீரராக இருந்ததில்லை. “அவளுக்கு ஒரு நாள் ஒலிம்பிக்கில் விளையாடும் வாய்ப்பு கிடைக்கும்” என்று மக்கள் பார்த்துச் சொல்லும் பெண்ணாக நான் இல்லை. ஒலிம்பிக் முயற்சிகளுக்கு செல்வது அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. உங்களுக்கும் உங்கள் சொந்த அணியினருக்கும் இடையில் ஒரு போட்டியில் நுழைவது கடினம். ஒலிம்பிக் அணியை உருவாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் நான் இருந்த போதிலும், ஒரு குறிப்பிட்ட நபருக்கு எதிராக அல்லாமல், 18 இடங்களில் ஒன்றிற்காக போட்டியிருகிறேன் என்பதை அடிக்கடி எனக்கு நானே நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

முயற்சிக்கு முந்தைய இரவில், முயற்சிகள் தொடங்குவதற்கு முன்பு எங்களில் சிலர் வருடாந்திர பிரார்த்தனையாக மாறிய கூட்டத்தில் சேர எங்கள் குழு உறுப்பினர்கள் அனைவரையும் அழைத்தனர். அணியில் உள்ள 29 பெண்களில், 20 பேர் கலந்துகொண்டனர். இந்தப் பாரம்பரியம் எங்கள் அனைவருக்கும் மிகவும் உதவியாக இருந்தது. நாங்கள் எல்லோரும் அணியை உருவாக்க முயற்சிக்கும் ஒரே நிலையில் இருப்பதால், நாங்கள் அனுபவிக்கும் ஆர்வ வெறி கொண்ட அழுத்தத்தைக் கடப்பதில் ஒருவருக்கொருவர் உதவ இருக்கிறோம் என்பதை எங்களால் நினைவுபடுத்த முடிகிறது. ஒருவருக்கொருவர் இடையூறு செய்வதற்குப் பதிலாக, ஒருவருக்கொருவர் உதவ தேர்வு செய்கிறோம்.

முயற்சிகளின் கடைசி நாளன்று காலையில், அவ்வளவுதான் – இதுவே எனது கடைசி சாப்ப்பால் விளையாட்டாக இருக்கலாம்... இதற்குமேல் இல்லாமல் போகலாம் என்ற உணர்வில் மூழ்கி இருந்தேன். ஒலிம்பிக் கமிட்டியிடம் எனது சிறந்த திறனைக் காண்பிப்பதற்கான எனது வாய்ப்பு கிட்டத்தட்ட முடிந்துவிட்டது, நான் சிறப்பாக விளையாடவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் அத்துடன் விடுவதற்குத் தயாராக இல்லை. இத்தகைய எண்ணங்கள் என்னை

“ஆனால், நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள், அரசு ஆசாரியத்துவம், பரிசுத்த தேசம், கடவுளின் சிறப்பு உடைமை, உங்களை இருளிலிருந்து அழைத்தவரின் புகழையும், அவருடைய அற்புதமான வெளிச்சத்திலும் அறிவிக்க வேண்டும். ஒரு காலத்தில் நீங்கள் ஒரு மக்களாக இல்லை, ஆனால் இப்போது நீங்கள் தேவனுடைய மக்கள்; ஒரு காலத்தில் நீங்கள் கருணையைப் பெறவில்லை, ஆனால் இப்போது நீங்கள் கருணை பெற்றீர்கள்.” - 1 பேதுரு 2:9-10

வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது, நான் என் அணியில் ஒருவரைப் பிரார்த்தனைக்காக அழைத்தேன். அவள் என்னுடன் ஜெபித்த பிறகு, மேலும் இரண்டு அணி உறுப்பினர்கள் இதையே செய்வதைப் பார்த்தோம். இந்த அணியில் எங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அசாதாரணமான சமூகத்தைக் கண்டு நான் திகைத்தேன். எங்களில் ஒருவர் மனம் உடையும் போது அல்லது சோர்வாக உணரும்போது, கடவுள் எங்களை ஊக்குவிக்க ஒரு குழு உறுப்பினரைக் கொடுக்கிறார்.

அதிர்ஷ்டவசமாக, தேர்வுக் குழு விளையாட்டு வீரர்களின் செயல்திறனை இந்த நான்கு நாட்களில் மட்டுமே கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வதில்லை, அவர்கள் ஆண்டு முழுவதும் நீங்கள் விளையாடுவதைப் பார்க்கிறார்கள். முயற்சி செய்யும் வசதியைச் சுற்றியுள்ள அற்புதமான திறமைகளில், ஒரு வீரரைத் தேற்கடிக்க போகும் இன்னொருவர் இருந்திருக்கவில்லை. பட்டியல் இருகையிடப்பட்டு, அதில் எனது பெயரைக் கண்டதும், நான் மிகவும் பணியாளேன்.

அந்தப் பட்டியலில் என் பெயரைக் கண்டபோது, கடவுள் என்னை உண்மையிலேயே தனது சக்தியில் இங்கு கொண்டு வந்ததை நினைவில் கொண்டேன்; இது என்னால் முடிந்திருக்கக் காரியம். அந்த முயற்சிகளுக்கு வழிவகுக்க நான் மிகவும் கடினமாக உழைத்தேன் - பல வாரங்களாக எந்த இடைவெளியும் இன்றி ஒவ்வொரு இரவும் பல மணிநேரங்கள் உழைத்தேன். அந்த நான்கு நாட்களில் நான் நன்றாக விளையாடியிருந்து, பின்னர் அணியை உருவாக்கியிருந்தால், அதற்கான பெருமையை நான் எடுத்திருப்பேன். ஆனால் அது நடந்த விதம், ஆரம்பத்திலிருந்தே, என் பயணத்தில் கடவுள் என் மீது கருணை வைத்திருப்பதை எனக்குக் காண்பித்தார்.

சமீபத்தில், நான் ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன், அதில் கடவுள் மீதுள்ள நம்முடைய நம்பிக்கை என்னவென்றால், பாதைகள் என்னவென்று தெரியாமல் கடவுளோடு நடப்பதாகும். அதைச் செய்ய, நாம் ஒரு பகட்டான நம்பிக்கையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நான் உடல் ரீதியாக என்னைத் தயார்படுத்தும் விதம் களத்தில் எனது நம்பிக்கையை நேரடியாக பாதிக்கிறது. அதே போலவே தான் கடவுளுக்கு முன்பாக என் இருதயமும். அவர் மீது நம்பிக்கை வைக்க நான் எவ்வளவு அதிகமாக என் இருதயத்தைத் தயார்படுத்துகிறேனோ, அவர் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறார் என்பதில் நான் அதிக நம்பிக்கையுடன் இருக்கிறேன். இந்தப் புத்தகத்தின் ஆசிரியர் கூறியது போல், நமது செயல்திறன் எவ்வாறு உள்ளது என்றில்லாமல் நாம் யாருடன் நடனமாடுகிறோம் என்பதில் தான் நாம் அதிக அக்கறை செலுத்த வேண்டும்.

ஒலிம்பிக் முயற்சிகளைப் பொறுத்த வரை, கடவுளைப் பற்றி அல்லாமல் நான் என் செயல்திறனைப் பற்றி அதிகம் அக்கறை கொண்டிருந்தேன். கிறிஸ்துவின் பொருட்டு நான் அவை அனைத்தையும் இழப்பாகவே கருத வேண்டும் என்று நான் விரைவில் உணர்ந்தேன். இவை எதுவும் என்னுடையது அல்ல! சாப்பாடல் எனக்குப் பரிசாக வழங்கப்பட்டது; அது கடவுளுக்குச் சொந்தமானது. நான் கடவுளை மதிக்க வேண்டும் - அவரோடு தான் நான் வாழ்க்கையைக் கடக்கிறேன் - அவர் என்னை எங்கு வழிநடத்துகிறார் என்பதைப் பற்றி நான் கவலைப்படுவதில்லை. அவர் என்னை எங்கு அழைத்துச் செல்ல முடிவு செய்தாலும் நான் அவரோடு செல்ல வேண்டும். இது பகுத்தறிவுவாதத்தை விட்டுவிட்டு நம்பிக்கையில் கவனம் செலுத்துவதாகும்.

யாராவது எனது ஒலிம்பிக் பயணத்தை கடவுள் மீதுள்ள நம்பிக்கையின் பகட்டான காட்சியாக வர்ணிக்க வேண்டும் என்பதே எனது இதயத்தின் ஆழ்ந்த ஆசை.

அ
மெ
ரி
க்
கா